

Cartea Urantia

<< [Capitolul 104](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 106](#) >>

Capitolul 105

Deitate și realitate

105:0.1 (1152.1) CHIAR și pentru ordinele înalte de inteligențe ale universului, infinitatea este doar parțial comprehensibilă, iar finalitatea realității este doar relativ inteligibilă. Când mintea umană încearcă să pătrundă misterul eternității al originii și destinului a tot ceea ce este numit *real*, poate fi ajutată de o abordare a problemei care concepe eternitatea-infinitate ca o elipsă aproape nelimitată produsă de o cauză absolută și care funcționează în întregul cerc universal al acestei nesfârșite diversificări, căutând întotdeauna vreun potențial al destinului absolut și infinit.

105:0.2 (1152.2) Când intelectul muritor încearcă să sesizeze conceptul totalității realității, o astfel de minte finită se găsește față în față cu infinitatea-realitate; totalitatea realităților *este* infinitate și, prin urmare, nu poate fi niciodată pe deplin înțeleasă de o minte a cărei capacitate conceptuală este subinfinită.

105:0.3 (1152.3) Mintea umană nu are deloc posibilitatea să formeze un concept adecvat al existențelor eterne, iar fără o astfel de înțelegere

este imposibil să se descrie chiar și conceptele noastre ale totalității realității. Cu toate acestea, putem încerca o astfel de prezentare, deși ne dăm perfect de bine seama că propriile noastre concepte trebuie să fie supuse unei profunde deformări în procesul de traducere-modificare care le aduce la nivelul de înțelegere al minții muritoare.

1. Conceptul filozofic al lui EU SUNT

105:1.1 (1152.4) Cauzalitatea primordială absolută este atribuită de filozofii universurilor Tatălui Universal operând ca EU SUNT infinit, etern și absolut.

105:1.2 (1152.5) Prezentarea, pentru intelectul muritorilor, a acestei idei a unui EU SUNT infinit comportă numeroase riscuri, deoarece acest concept este atât de îndepărtat de înțelegerea experiențială umană încât implică serioase deformări ale înțelesului și erori de concepție în ceea ce privește valorile. Cu toate acestea, conceptul filozofic al lui EU SUNT oferă ființelor finite o bază pentru a încerca să abordeze înțelegerea parțială a originilor absolute și a destinelor infinite. Însă, în toate tentativele noastre de elucidare a genezei și dezvoltării realității, să precizăm cu claritate că, în toate semnificațiile și valorile raportându-se la personalitate, acest concept al lui EU SUNT este sinonim cu Prima Persoană a Deității, Tatăl Universal al tuturor personalităților. Acest postulat al lui EU SUNT nu este însă atât de clar identificabil în domeniile nedeificate ale realității universale.

105:1.3 (1152.6) *EU SUNT-ul este infinitul; EU SUNT-ul este de asemenea infinitatea.* Din punctul de vedere secvențial al timpului, orice realitate își are originea în EU SUNT-ul infinit, a cărui existență solitară în eternitatea infinită trecută trebuie să fie primul postulat filozofic al unei creaturi finite.

105:1.4 (1153.1) Conceptul lui EU SUNT implică *infinitatea* necalificată, realitatea nediferențiată a tot ceea ce ar putea fi vreodată în totalitatea realității infinite. În calitate de concept existențial, EU SUNT-ul nu este nici deificat nici nedeificat, nici actual nici potențial, nici personal nici impersonal, nici static nici dinamic. Infinitului nu i se poate aplica nici o calificare, cu excepția afirmației că EU SUNT-ul *este*. Postulatul filozofic al lui EU SUNT este un concept universal ceva mai dificil de înțeles decât acela al Necalificatului Absolut.

105:1.5 (1153.2) Pentru mintea finită, trebuie pur și simplu să existe un început, și cu toate că realitatea nu a avut niciodată un început real, ea manifestă către infinitate anumite realități de sursă. Situația de eternitate nereală, primordială, poate fi imaginată aproximativ după cum urmează. Într-un moment infinit îndepărtat și ipotetic al eternității trecute, putem concepe că EU SUNT-ul era atât lucru cât și ne-lucru, atât cauză cât și efect, atât voință cât și reacție. În acel moment ipotetic al eternității, infinitatea nu prezenta nici un fel de diferențiere. Infinitul este plin de Infinit, Infinitul înglobează Infinitul. Acesta este momentul static ipotetic al eternității, actualele sunt încă incluse în potențialele lor, iar potențialele nu au apărut încă în infinitatea lui EU SUNT. Cu toate acestea, chiar și în această

situație ipotetică, trebuie să admitem că există posibilitatea de voință prin sine.

105:1.6 (1153.3) Amintiți-vă întotdeauna că înțelegerea omului în ceea ce-

l privește pe Tatăl Universal reprezintă o experiență personală.

Dumnezeu, în calitate de Tată al vostru spiritual, poate fi înțeles de către voi și de toți ceilalți muritori; în ceea ce privește însă *conceptul vostru experiențial de adorare a Tatălui Universal, el trebuie să rămână întotdeauna mai redus decât postulatul vostru filozofic al infinității Primei Surse-Centru, EU SUNT-ul*. Atunci când vorbim despre Tată, ne referim la Dumnezeu așa cum poate fi înțeles de creaturile sale umile și elevate, însă există o parte mult mai mare de Deitate care nu poate fi înțeleasă de creaturile Universului.

Dumnezeu, Tatăl vostru și al meu, este acea fază a Infinitului pe care o percepem în personalitățile noastre ca o realitate experiențială actuală, însă EU SUNT-ul rămâne întotdeauna ca ipoteza noastră, a tot ceea ce simțim că este imposibil de cunoscut în Prima Sursă-Centru. Până și această ipoteză rămâne probabil foarte în urmă față de infinitatea nepătrunsă a realității originare.

105:1.7 (1153.4) Universul universurilor, cu mulțimile sale de

personalități care îl locuiesc, este un organism imens și complex, însă Prima Sursă-Centru este infinit mai complexă decât universurile și personalitățile care au devenit reale ca răspuns la dispozițiile sale voluntare. Când contemplați plini de venerație magnitudinea maestrului univers, opriți-vă pentru a vă gândi că până și această

creație de neconceput nu poate fi mai mult decât o revelație parțială a Infinitului.

105:1.8 (1153.5) Infinitatea este într-adevăr îndepărtată de nivelul de experiență al înțelegerii muritorilor, însă chiar și în cadrul acestei vârstei pe Urantia, conceptele de Infinitate cresc, și ele vor continua să crească pe parcursul carierelor voastre fără sfârșit care vor urma în viitorul etern. Infinitatea necalificată este lipsită de sens pentru creatura finită, însă infinitatea este capabilă de a limita pe sine și ea este capabilă să exprime realitatea tuturor nivelelor de existență universală. Iar fața pe care Infinitatea o întoarce către toate personalitățile universului este chipul unui Tată, Tatăl Universal al iubirii.

2. EU SUNT ul triunic și septuplu

105:2.1 (1153.6) Luând în considerare geneza realității, țineți minte întotdeauna că întreaga realitate absolută este din eternitate și nu are un început al existenței. Prin realitate absolută înțelegem cele trei persoane existențiale ale Deității, Insula Paradisului și cele trei Absoluturi. Aceste șapte realități sunt eterne, de o manieră coordonată, independent de faptul că facem apel la limbajul temporal-spațial pentru a prezenta ființelor umane originile lor secvențiale.

105:2.2 (1154.1) Urmând descrierea cronologică a originilor realității, trebuie să existe un moment teoretic postulat al primei expresii volitive și prima reacție repercutantă în EU SUNT. În tentativele noastre de a descrie geneza și generarea realității, acest stadiu poate fi conceput ca acela de autodiferențiere a *Unului Infinit* de *Infinitudine*, însă postularea acestei relații duale trebuie să fie întotdeauna extinsă la o concepție triunică prin recunoașterea continuumului etern al *Infinității*- EU SUNT-ul.

105:2.3 (1154.2) Autometamorfoza lui EU SUNT culminează în multiplele diferențieri ale realității deificate și ale realității nedeificate, ale realității potențiale și actuale, precum și ale anumitor alte realități care pot fi cu greu clasificate. Aceste diferențieri ale EU SUNT-ului monist teoretic sunt etern integrate de relații simultane care apar în același EU SUNT- prerealitatea prepotențială, preactuală, prepersonală, monotetică; această prerealitate, care este totuși infinită, este relevată ca absolut în prezența Primei Surse - Centru și ca personalitate în iubirea nelimitată a Tatălui Universal.

105:2.4 (1154.3) Prin aceste metamorfoze interne, EU SUNT-ul pune bazele unei relații septuple cu sine. Conceptul filozofic (timp) al EU SUNT-ului solitar și conceptul de tranziție (timp) al EU SUNT-ului ca triunic pot fi acum extinse pentru a cuprinde EU SUNT-ul ca septuplu. Această natură septuplă - sau cu șapte faze - poate fi cel mai bine sugerată în relație cu cele Șapte Absoluturi ale Infinității.

105:2.5 (1154.4) 1. *Tatăl Universal*. EU SUNT tată al Fiului Etern. Este relația personalității primordiale a actualităților. Personalitatea

absolută a Fiului face absolut faptului paternității lui Dumnezeu și instituie filiația potențială a tuturor personalităților. Această relație stabilește personalitatea Infinitului și consumă revelația sa spirituală în personalitatea Fiului Originar. Această fază a EU SUNT-ului poate fi parțial experimentată pe nivelele spirituale chiar și de muritori care, deși se află încă în timp, îl pot adora pe Tatăl nostru.

105:2.6 (1154.5) 2. *Controlorul Universal*- EU SUNT cauză a Paradisului etern. Este relația impersonală primordială a actualităților, asocierea nespirtuală originară. Tatăl Universal este Dumnezeu-ca-iubire; Controlorul Universal este Dumnezeu-ca-arhetip. Această relație stabilește potențialul formelor - configurația - și determină maestrul arhetip al relațiilor impersonale și nespirituale, maestrul arhetip după care sunt făcute toate copiile.

105:2.7 (1154.6) 3. *Creatorul Universal*. EU SUNT una cu Fiul Etern Această uniune a Tatălui și a Fiului (în prezența Paradisului) inițiază ciclul creativ, care este consumat în apariția personalităților asociate și a universului etern. Din punctul de vedere finit al muritorilor, realitatea începe cu adevărat odată cu apariția în eternitate a creației Havona. Acest act creativ al Deității este realizat de Dumnezeu Acțiunii și prin el, care este în esență unitatea Tatălui-Fiului manifestată la toate nivelele actualului și pentru ele. Acesta este motivul pentru care creativitatea divină este caracterizată în mod

infailibil de unitate, iar această unitate este reflecția exterioară a unicității absolute a dualității Tată-Fiu și Trinității Tată-Fiu-Spirit.

105:2.8 (1155.1) 4. *Sprijinul Infinit* EU SUNT asociabil cu sine. Este asocierea primordială a staticii și potențialelor realități. În această relație, toți factorii calificați și necalificați sunt compensați. Această fază a lui EU SUNT este mai bine înțeleasă ca Absolutul Universal - unificatorului Absolutului Deității și al Absolutului Necalificat.

105:2.9 (1155.2) 5. *Potențialul infinit*. EU SUNT calificat prin sine. Este sistemul de referință al infinității, fiind martorul etern al faptului că EU SUNT-ul s-a limitat prin propria sa voință, și ca urmare a acesteia a dobândit o exprimare de sine și o revelare de sine sub formă triplă.

105:2.10 (1155.3) 6. *Capacitatea Infinită*. EU SUNT static reactiv. Este matricea eternă, posibilitatea pentru orice expansiune cosmică viitoare. Această fază a lui EU SUNT este poate cel mai bine concepută ca prezență supergravitațională a Absolutului Necalificat.

105:2.11 (1155.4) 7. *Unul Universal al Infinității*. EU SUNT ceea ce EU SUNT. Este staza sau relația Infinității cu sine, faptul etern al realității infinității și adevărul universal al infinității realității. În măsura în care această relație se poate discerne în calitate de personalitate, ea este relevantă universurilor în Tatăl divin al oricărei

personalități - chiar al personalității absolute. În măsura în care această relație este exprimabilă impersonal, universul ia contact cu ea în calitate de coerență absolută a purei energii și a primului spirit în prezența Tatălui Universal. În măsura în care această relație se poate concepe ca un absolut, ea este revelată în primordialitatea Primei Surse-Centru; în ea trăim, ne mișcăm și ne avem ființa cu toții, de la creaturile spațiului la cetățenii Paradisului; iar acest lucru este la fel de adevărat în ceea ce-l privește pe maestrul univers cât și pe ultimatonul infinitezimal, la fel de adevărat pentru ceea ce este să fie cât și pentru ceea ce este și pentru ceea ce a fost.

3. Cele șapte absoluturi ale infinității

105:3.1 (1155.5) Cele șapte relații primordiale în interiorul lui EU SUNT se eternizează sub aspectul celor șapte Absoluturi ale Infinității. Cu toate că descriem originile realității și diferențierile infinității printr-o secvență narativă, în realitate toate cele șapte Absoluturi sunt eterne în mod necalificat și coordonat. S-ar putea ca pentru mințile creaturilor muritoare să fie necesar o concepere a începutului lor, însă această concepție trebuie să fie întotdeauna dominată de realizarea faptului că cele șapte Absoluturi nu au început; ele sunt eterne și au fost mereu astfel. Cele șapte Absoluturi reprezintă premisa realității. Ele au fost descrise în acest capitol după cum urmează:

105:3.2 (1155.6)

1. *Prima Sursă-Centru* Prima Persoană a Deității și arhetipului primordial al nedeității, Dumnezeu, Tatăl Universal, Creator, controlor și sprijin; iubire universală, spirit etern și energie infinită; potențial al tuturor potențialurilor și sursă a tuturor actualelor; stabilitate a oricărei statici și dinamism al oricărei schimbări; sursă a arhetipurilor și Tată al persoanelor. Colectiv, toate cele șapte Absoluturi echivalează cu infinitatea, însă Tatăl Universal însuși este în realitate infinit.

105:3.3 (1155.7)

2. *A Doua Sursă-Centru.* A Doua Persoană a Deității, Fiul Etern și Originea; realitățile personalității absolute a lui EU SUNT și fundament pentru realizarea-revelația a „EU SUNT-ului personalizat.” Nici o personalitate nu poate spera să atingă Tatăl Universal decât prin Fiul său Etern; personalitatea nu poate atinge nivelele spirituale ale existenței fără acțiunea și ajutorul acestui arhetip absolut al tuturor personalităților. În A Doua Sursă-Centru spiritul este necalificat, în timp ce personalitatea este absolută.

105:3.4 (1156.1)

3. *Sursa-Centru a Paradisului.* Al doilea arhetip de realitate, Insula eternă a Paradisului; baza pentru realizarea-revelarea „forței EU SUNT” și fundația pentru stabilirea controlului gravitațional în toate universurile. Față de toate realitățile actualizate, nespirtuale, impersonale și non-voliționale, Paradisul este arhetipul absolut. La fel cum energia spirituală este pusă în legătură cu Tatăl Universal prin personalitatea absolută a Fiului-Mamă, tot astfel întreaga energie cosmică este reținută în controlul

gravitațional al Primei Surse-Centru prin arhetipul absolut al Insulei Paradisului. Paradisul nu se află în spațiu; spațiul este cel care există relativ la Paradis, iar cronicitatea mișcării este determinată prin relația sa cu Paradisul. Insula eternă este absolut în repaus; toate celelalte energii organizate sau în curs de organizare sunt în perpetuă mișcare; în întregul spațiu, doar prezența Absolutului Necalificat este liniștită, iar Necalificatul este coordonat cu Paradisul. Paradisul există în focarul spațiului, Necalificatul îl penetrează, iar orice existență relativă își are ființa în interiorul acestui domeniu.

105:3.5 (1156.2) 4. *A Treia Sursă-Centru.* A Treia Persoană a Deității, Autorul Comun; integrator infinit al energiilor cosmice ale Paradisului cu energiile spirituale ale Fiului Etern; coordonator perfect al mobilurilor voinței și ale mecanismelor forței; unificator al întregii realități actuale și în curs de actualizare. Prin grija numeroșilor săi copii, Spiritul Infinit revelează compasiunea Fiului Etern, operând în același timp ca manipulator infinit, care țese perpetuu arhetipul Paradisului în energiile spațiului. Același Autor Asociat, acest Dumnezeu al Acțiunii, reprezintă expresia perfectă a planurilor și țărilor nelimitate ale Tatălui-Fiu, el însuși acționând în același timp ca sursă a minții și dispensator al intelectului pentru creaturile unui imens cosmos.

105:3.6 (1156.3) 5. *Absolutul Deității.* Posibilitățile cauzale potențial personale ale realității universale, totalitatea întregului potențial al Divinității. Absolutul Deității califică în mod intenționat realitățile

necalificate, realitățile absolute și realitățile nedeității. Absolutul Deității califică absolutul și absolutizează calificatul, fiind inițiatorul destinului.

105:3.7 (1156.4) 6. *Absolutul Necalificat*. Static, reactiv și pasiv; infinitatea cosmică nerevelată a lui EU SUNT; totalitatea realității nedeificate și finalitatea întregului potențial nepersonal. Spațiul limitează funcțiunile Necalificatului, însă prezența Necalificatului este fără limite, infinită. Există un concept de periferie pentru maestrul univers, însă prezența Necalificatului este nelimitată; nici măcar eteritatea însăși nu poate epuiza liniștea fără limite a acestui Absolut de nedeitate.

105:3.8 (1156.5) 7. *Absolutul Universal* Unificator al deificatului și nedeificatului; corelator al absolutului și relativului. Absolutul Universal (fiind static, potențial și asociativ) compensează tensiunea dintre existențialul etern și ceea ce nu e împlinit.

105:3.9 (1156.6) Cele Șapte Absoluturi ale Infinității constituie începuturile realității. Privită de mințile muritoare, Prima Sursă-Centru ar apărea anterioară tuturor absoluturilor. Indiferent cât de util ar fi însă acest postulat, el este invalidat de coexistența în eternitate a Fiului, Spiritului, a celor trei Absoluturi și a Insulei Paradisului.

105:3.10 (1157.1) Este un *adevăr* că Absoluturile sunt manifestări ale lui EU SUNT - Prima Sursă - Centru; este un *fapt* că aceste Absoluturi nu au avut niciodată un început, ci sunt eterne coordonate ale Primei Surse - Centru. Relațiile absoluturilor în eternitate nu pot fi prezentate întotdeauna fără ca acest lucru să implice paradoxuri în limbajul timpului și în modelele conceptuale ale spațiului. Independent de orice confuzie referitoare la originea celor Șapte Absoluturi ale Infinității, este atât un fapt cât și un adevăr că orice realitate este fondată pe existența lor eternă și relațiile lor de infinitate.

4. Unitate, dualitate și triunitate

105:4.1 (1157.2) Filozofii universului postulează existența eternă a lui EU SUNT ca sursa primordială a întregii realități. Ei postulează în același timp autosegmentarea lui EU SUNT în șapte relații primare cu sine - cele șapte faze ale infinității. Și, odată cu aceste presupuneri, ei formulează al treilea postulat - apariția în eternitate a Celor Șapte Absoluturi ale Infinității și eternizarea asocierilor duale ale celor șapte faze ale lui EU SUNT cu aceste șapte Absoluturi.

105:4.2 (1157.3) Autorevelarea lui EU SUNT procedează astfel din sinele static, trecând prin segmentarea lui însuși și relațiile cu sine, pentru a ajunge la relații absolute - relații cu Absoluturile derivate din el însuși. Dualitatea devine astfel existentă în asocierea eternă a celor Șapte Absoluturi ale Infinității cu septupla infinitate a fazelor

autosegmentate ale EU SUNT-ului ce se autorevelează. Aceste relații duale, eternizându-se pentru universuri sub aspectul a șapte Absoluturi, fac eterne bazele fundamentale ale întregii realități universale.

105:4.3 (1157.4) S-a afirmat uneori că unitatea cauzează dualitatea, că dualitatea cauzează triunitatea, iar triunitatea este ancestrul etern al tuturor lucrurilor. Există, într-adevăr, trei mari categorii de relații primordiale, și anume:

105:4.4 (1157.5) 1. *Relații de unitate*. Relații existente în interiorul lui EU SUNT când unitatea acestuia este concepută ca o autodiferențiere triplă și apoi septuplă.

105:4.5 (1157.6) 2. *Relații de dualitate*. Relații existând între EU SUNT ca septuplu și cele Șapte Absoluturi ale Infinității.

105:4.6 (1157.7) 3. *Relații de triunitate*. Acestea reprezintă asocierile funcționale ale celor Șapte Absoluturi ale Infinității.

105:4.7 (1157.8) Relațiile de triunitate se ridică pe baze de dualitate, deoarece asocierile reciproce ale Absoluturilor sunt inevitabile. Astfel de asocieri triunitare eternizează potențialul întregii realități; ele înglobează realitatea deificată și realitatea nedeificată.

105:4.8 (1157.9) EU SUNT-ul este infinitatea necalificată în calitate de *Unitate*. Dualitățile eternizează *fundamentele* realității. Triunitățile exteriorizează realizarea infinității ca *funcțiune* universală.

105:4.9 (1157.10) Preexistențialele devin existențiale în cele șapte Absoluturi, iar existențialele devin funcționale în triunități, asocierile fundamentale ale Absoluturilor. Iar odată cu eternizarea

triunităților, scena universală este pregătită - potențialele sunt existente și actualele sunt prezente - iar plenitudinea eternității este martoră la diversificarea energiei cosmice, răspândirea spiritului Paradisului și dăruirea minții împreună cu atribuirea personalității, în virtutea cărora toate aceste derivate ale Deității și ale Paradisului sunt unificate în experiență pe nivelul creaturii și prin alte tehnici pe nivelul supracreaturii.

5. Promulgarea realității finite

105:5.1 (1158.1) La fel cum diversificarea originală a lui EU SUNT trebuie să fie atribuită unei voințe inerente și care se cuprinde pe sine, tot astfel promulgarea realității finite trebuie să fie imputată actelor volitive ale Deității Paradisului și reacțiilor de ajustare ale triunităților funcționale.

105:5.2 (1158.2) Înainte de deitizarea finitului s-ar părea că toate diversificările realității au avut loc pe nivele absolute; însă actul volitiv promulgând realitatea finită denotă o calificare a calității de a fi absolut și implică apariția relativităților.

105:5.3 (1158.3) Cu toate că prezentăm această expunere ca pe o secvență și descriem apariția istorică a finitului ca derivând direct din absolut, trebuie să ne amintim că transcedentalii au precedat și succedat tot

ceea ce este finit. În raport cu finitul, ultimitățile transcendente sunt atât cauze cât și împliniri.

105:5.4 (1158.4) Posibilitatea finită este inerentă Infinitului, însă transmutarea posibilității în probabilitate și în inevitabilitate trebuie să fie atribuită voinței libere existente prin sine a Primei Surse-Centru, activând toate asocierile triunității. Doar infinitatea voinței Tatălui ar putea califica nivelul absolut al existenței astfel încât să exteriorizeze un ultim sau să creeze un finit.

105:5.5 (1158.5) Odată cu apariția realității relative și calificate ia naștere un nou ciclu al realității - ciclul de creștere. Este o maiestuoasă debordare, mergând de la nivelele infinității către domeniul finitului, convergând mereu către Paradis și Deitate căutând întotdeauna marile destine comensurabile cu o sursă infinită.

105:5.6 (1158.6) Aceste tranzacții de neconceput marchează începutul istoriei universului, marchează venirea în existență a timpului însuși. Pentru o creatură începutul finitului *este* geneza realității; privind din poziția minții creaturii, nu se poate concepe nici o realitate anterioară finitului. Această nouă realitate finită emergentă există sub două faze originale:

105:5.7 (1158.7) 1. *Maximele primare*, realitatea suprem perfectă, tipul havonian de univers și de creaturi.

105:5.8 (1158.8) 2. *Maximele secundare*, realitatea supremă făcută perfectă, tipul suprauniversal de creaturi și de creație.

105:5.9 (1158.9) Cele două manifestări originale sunt deci: perfectul prin constituție și ceea ce a devenit perfect prin evoluție. Cele două sunt coordonate în relații de eternitate, însă în limitele timpului ele par a fi diferite. Un factor de timp înseamnă creștere pentru ceea ce crește. Finiturile secundare cresc, deci cei care cresc trebuie să apară ca incompleți în timp. Însă aceste diferențe, care sunt atât de importante de această parte a Paradisului, sunt inexistente în eternitate.

105:5.10 (1158.10) Ne referim la perfect și la ceea ce a devenit perfect ca maxime primare și secundare, însă mai există un tip de maxim. Trinitizarea și alte relații între maximele primare și maximele secundare e tradus prin apariția *maximelor terțiare*- lucruri, semnificații și valori care nu sunt nici perfecte nici făcute perfecte, fiind însă în același timp coordonate cu ambii factori ancestrali.

6. Repercusiuni ale realității finite

105:6.1 (1159.1) Întreaga promulgare a existențelor finite reprezintă un transfer de la potențiale la actuale în interiorul asocierilor absolute ale infinității funcționale. Printre numeroasele repercusiuni ale actualizării creative a finitului, putem cita:

105:6.2 (1159.2) 1. *Reacția deității*, apariția a trei nivele de supremație experiențială: actualitatea supremației spirituale-personale în Havona, potențialul de supremație persoană-putere în marele

univers în formare și capacitatea pentru o funcțiune necunoscută a minții experiențiale acționând pe un nivel de supremație în viitorul maestru univers.

105:6.3 (1159.3) 2. *Reacția universului* implică o activare a planurilor arhitecturale pentru nivelul spațial suprauniversal; această evoluție progresează încă în întreaga structură fizică a celor șapte universuri.

105:6.4 (1159.4) 3. *Reacția creaturilor* la promulgarea realității finite se traduce prin apariția ființelor perfecte de ordinul locuitorilor eterni ai Havonei și ascensionalilor evolutivi perfecționați venind din cele șapte suprauniversuri. Însă faptul de a atinge perfecțiunea prin experiență evolutivă (creativă în timp) implică ceva-diferit-de-perfecțiune ca punct de plecare. În acest mod apare imperfecțiunea în creațiile evolute. Iar acesta este originea răului potențial. Neadaptarea, dizarmonia și conflictul, toate aceste lucruri sunt inerente creșterii evolute, de la universurile fizice până la creaturile personale.

105:6.5 (1159.5) 4. *Reacția divinității* la imperfecțiunea inerentă întârzierilor în evoluție se relevă în prezența compensatorie a Dumnezeului Septuplu, ale cărui activități integrează ceea ce este pe cale de perfecționare, atât cu ceea ce este perfect cât și cu ceea ce a devenit perfect. Această întârziere este inseparabilă de evoluție, care este creativitate în timp. Din această cauză, precum și din alte motive, forța atotputernică a Supremului este fondată pe succesele divinității Dumnezeului Septuplu. Această întârziere face posibilă

participarea creaturii în creația divină, permițând personalităților creaturi să se asocieze cu Deitatea în atingerea dezvoltării maxime. Chiar și mentalul material al creaturii muritoare devine astfel partener al Ajustorului divin în dualizarea sufletului nemuritor. Dumnezeu Septuplu oferă de asemenea tehnici pentru compensarea limitărilor experiențiale ale perfecțiunii inerente cât și a limitărilor preascensionale ale imperfecțiunii.

7. Exteriorizarea Transcendentalilor

105:7.1 (1159.6) Transcedentalii sunt subinfiniți și subabsoluți, însă suprafiniți și supracreați. Transcedentalii se exteriorizează ca un nivel integrator legând supervalorile absoluturilor cu valorile maxime ale finiților. Din punctul de vedere al creaturilor, ceea ce este transcendental pare a se fi exteriorizat ca o consecință a finitului; din punctul de vedere al eternității, este o anticipare a finitului; iar alții îl consideră un „preecou” al finitului.

105:7.2 (1159.7) Transcendent nu înseamnă neapărat o absență a dezvoltării, ci supraevolutiv în sens finit. El nu este nici neexperiențial, ci este o supraexperiență în sensul în care creaturile înțeleg experiența. Cea mai bună ilustrare a unui asemenea paradox este probabil universul central al perfecțiunii . Havona nu este pe deplin absolută - numai Insula Paradisului este cu adevărat absolută în sens „materializat.” Ea nu este nici o creație revolutivă finită, așa cum sunt cele șapte suprauniversuri. Havona sete eternă, însă nu

imuabilă, în sensul de a reprezenta un univers lipsit de creștere. Ea este locuită de creaturi (nativii Havonei) care nu au fost niciodată create efectiv, deoarece ele sunt existente în mod etern. Havona ilustrează astfel ceva care nu este tocmai finit, însă nici absolut. Havona joacă de altfel rolul de tampon între Paradisul absolut și creațiile finite, ceea ce oferă un nou exemplu asupra funcționării transcendentalilor. Havona însăși nu este însă un transcendental - este Havona.

105:7.3 (1160.1) La fel cum Supremul este asociat cu elemente finite, tot astfel Ultimul este identificat cu transcedentalii. Însă cu toate că realizăm astfel o comparare a Supremului și Ultimului, ele prezintă o diferențiere ceva mai importantă decât aceea de grad; diferența este, de asemenea, calitativă. Ultimul este ceva mai mult decât un super-Suprem proiectat pe nivelul transcendental. Ultimul reprezintă toate acestea, însă și ceva în plus: Ultimul este o exteriorizare de noi realități ale Deității, calificarea de noi faze a ceea ce, până atunci, era necalificat.

105:7.4 (1160.2) Printre realitățile asociate nivelului transcendental, le putem aminti pe următoarele:

- 105:7.5 (1160.3) 1. Deitatea prezență a Ultimului
- 105:7.6 (1160.4) 2. Conceptul maestrului univers
- 105:7.7 (1160.5) 3. Arhitectii Universului Principal
- 105:7.8 (1160.6) 4. Cele două ordine de organizatori ai forței Paradisului
- 105:7.9 (1160.7) 5. Anumite modificări ale puterii spațiale
- 105:7.10 (1160.8) 6. Anumite valori ale spiritului

- 105:7.11 (1160.9) 7. Anumite semnificații ale mentalului
- 105:7.12 (1160.10) 8. Calități și realități absonite
- 105:7.13 (1160.11) 9. Omnipotența, atotcunoașterea și omniprezența
- 105:7.14 (1160.12) 10. Spațiul

105:7.15 (1160.13) Putem imagina universul în care trăim astăzi ca existând pe nivele finite, transcendente și absolute. Aceasta este scena cosmică pe care se joacă drama nesfârșită a împlinirii personalității și a metamorfozelor energiei.

105:7.16 (1160.14) Toate aceste realități multiple sunt unificate *absolut* de diversele triunități, *funcțional* de Arhitecții Universului Principal, și *relativ* de cei Șapte Maeștrii Spirite, coordonatorii subsupremi ai divinității Dumnezeuului Septuplu.

105:7.17 (1160.15) Dumnezeuul Septuplu reprezintă revelația personalității și a divinității Tatălui Universal pentru creaturile de statut maxim și submaxim, însă există alte relații septuple ale Primei Surse-Centru care nu corespund manifestării divinului slujitor spiritual al Dumnezeuului care este spirit.

105:7.18 (1160.16) În eternitatea trecutului, forțele Absoluturilor, spiritele Deităților și personalitățile Zeilor se mobilizează răspunzând voinței autonome primordiale a voinței autonome existând prin sine. Pe parcursul acestei vârste a universului, asistăm cu toții la prodigioasele repercusiuni ale imensei panorame cosmice a manifestărilor subabsolute a potențialurilor nelimitate ale tuturor acestor realități. Și este perfect posibil ca diversificarea continuă a realității originare a Primei Surse-Centru să meargă înainte și spre

exterior epoci întregi, către întinderile îndepărtate și de neconceput ale infinității absolute.

105:7.19 (1161.1) [Prezentat de un Melchizedek din Neadon]